UŽ LIETUVOS NEPRIKLAUSOMYBĘ!

MŪSŲ ŽINIOS

SĄJŪDIS

LIETUVOS PERSITVARKYMO SĄJŪDŽIO TAURAGĖS RAJONO TARYBOS DVISAVAITINIS LEIDINYS

Laikraštis eina nuo 1989 metų vasario 15 d.

1989 m. spalio 11 d. Nr. 13.

DĖMESIO — PRENUMERATA!

MIELI TAURAGĖS RAJONO ŽMONĖS!

Jeigu Jūs norite reguliariai skaityti Sąjūdžio rajono tarybos laikraštį „Mūsų žinios", galite jį užsiprenumeruoti.

Prenumeruojama darbo kolektyvų Sąjūdžio rėmimo grupėse arba Sąjūdžio taryboje kiekvieną pirmadienį nuo 19,00 val. (Centrinėje bibliotekoje).

Dėl įvairių priežasčių negalėdami garantuoti leidinio periodiškumo, prenumeruojame ne tam tikram laikui, kaip yra įprasta (metams, pusmečiui), o Jūsų pageidaujamą numerių skaičių.

Jums pageidaujant, prenumerata gali būti nutraukta.

Skubėkite užsiprenumeruoti „Mūsų žinias"!

POZICIJA

LIETUVOS TARYBŲ SOCIALISTINĖS RESPUBLIKOS AT XI-OJO ŠAUKIMO NELAIMINGO SKAIČIAUS (TRYLIKTOJOJE) SESIJOJE

Gal velniško tuzino eilės numeris 13 kaltas, kad sesijos darbas mums uždavė tiek supinkliotų klausimų?

Pavyzdžiui:

— Kodėl V. Landsbergis atsiprašinėjo Aukščiausios Tarybos, kad kalbės apie Lietuvos reikalus?

— Kodėl Z. Vaišvila taip dažnai ir taip aktyviai agitavo deputatus, kad būtų sutrumpintas jam duoto mandato galiojimo laikas?

— Kodėl deputatai nubalsavo už tai, kad A. Brazauskas, būdamas LTSR AT deputatas, negalėtų būti ir TSRS AT deputatu?

— Kodėl TSRS deputatai taip aktyviai stengėsi atimti teisę dalyvauti rinkimuose kareiviams, abejodami generolo S. Nekrošiaus konstatuotu jų internacionaliniu sąmoningumu, kai praėjusių rinkimų mūsų rajone pavyzdys akivaizdžiai parodė pietiečių, Sibiro ir kitų plačios mūsų tėvynės kampelių sūnų domėjimąsi lietuvių literatūra ir supratimą apie ją?

— Kokias priemones pasiūlys gerbiamas prezidentas Vyt. Astrauskas atleityje, kai priimtas pilietybės įstatymas išminusuos kareivių — potencialių dabartinių AT deputatų rinkikų — balsus artėjančiuose rinkimuose?

— Kodėl pyko „tylios firmos" vadas?

Juozui TUMUI - VAIŽGANTUI — 120 metų

Mano langas aukštai, aukštyn jausmą teleidžiu. Jausmo vilnys stipresnės už balso. Balsas siekia toli, akis siekia toliau, gi jausmas — nežino, kas ribos...

Man rodos, net mano bočių čia pat tebesama, tų bočių, kuriems ir mirus, jų vėlės čia pat tebenerimsta, nepalieka vienų savo ainių (...) Jos tebesikiša į visus gyvųjų reikalus, joms viskas teberūpi..

Kas savo sielą į darbus dėjo, į gryčią krovė, tas jos nebeatsiims: ji paliks ir sudarys drauge su kitomis — tautos dvasią, kuri ainius lenks šiaip ar taip daryti, tą apkęsti, šiuo bjaurėtis, tą mylėti, ant šio apmaudą griežti...

VAIŽGANTAS

Ar galėjo Vaižgantas tuomet nujausti, kad jo ainiai sykį bus iš bočių statytos gryčios varu išvaryti, o pati gryčia melo antspaudais užantspauduota? Dabar, kone po pusšimčio metų, pagaliau grįžtame jon. Deja, dažnai — su atbukinta dvasine klausa. Ir jau reikia sąmoningų pastangų tikrajam, neiškreiptam tautos dvasią ugdžiusių bočių balsui užgirsti...

A. ŽENTELYTĖ

AR PADĖSIME JAUNAM ŽMOGUI?

Jau nebeslepiame, jau garsiai ir su nerimu prakalbome apie jauno žmogaus problemas.

Apie jo psichologinės pusiausvyros sutrikimą ir visišką nebesusigaudymą vertybių teorijoje.

Jaučiamės kalti dėl jo nebetikėjimo jokiais idealais ir nepasitikėjimo kitais bei pačiu savimi.

Suvokiame, kad būtina padėti jiems, atėjusiems mus pakeisti.

Tik ne visuomet žinome kaip.

Tuo tikslu ne taip seniai, rugsėjo 14 d., prie apvalaus stalo susėdo ir tarėsi nemaža grupelė žmonių, suinteresuotų jaunimo problemų sprendimu. Tai Irena TAUTVYDIENĖ, Tauragės profesinio konsultavimo punkto konsultantė, Valerija SPUDVILIENĖ, Tauragės rajono LDT Vykdomojo komiteto pirmininko pavaduotoja, Danutė ČARIENĖ, Liaudies švietimo skyriaus profesinio orientavimo kabineto vedėja, Lolita KISIELIŪTĖ, dirbanti SMGS psichologe ir vienintelė psichologė Tauragėje, Gražvydas STANEVIČIUS, LKJS Tauragės RK pirmasis sekretorius, Eugenijus ŠALTIS, Tauragės 5 vidurinės mokyklos direktorius, Stasys LEVULIS, Tauragės VRS viršininko pavaduotojas, Virginija MARTUTAITIENĖ, Tauragės 1 vidurinės mokyklos direktoriaus pavaduotoja, Virginija MILTENYTĖ, Klaipėdos profesinio konsultavimo punkto psichologė, Rimantas KAIRELIS, Lietuvos jaunimo profesinio orientavimo centro, įsikūrusio Vilniuje, direktorius, Juras EIDUKAS, to paties centro prof. informacijos ir kompiuterizacijos skyriaus vedėjas.

Diskusiją pradėjo I. Tautvydienė, siūlydama įkurti Jaunimo problemų centrą Tauragėje. Pristatydama šią idėją susirinkusiems, ji išskyrė tris pagrindines būsimo centro veiklos kryptis: 1) susitikimai su lektoriais, diskusijos; 2) sociologiniai besimokančio jaunimo problemų tyrimai; 3) konkreti psichologinė parama.

Svečiai iš Vilniaus papasakojo apie jų atstovaujamo centro veiklą ir gali-

(Nukelta į 4 psl.)

SPALIO 1-OJI — MOKYTOJO DIENA

Žodis rajono pedagogams

Dabar vis aiškiau pastebime: Lietuva, atsigręždama į praeitį, kaskart drąsiau kuria savo ateitį.

Nelengvas tai darbas net ir vienam žmogui — modeliuoti savo ateitį. Tad ką bekalbėti apie šį milžinišką, drąsų (kai kam gal atrodo — net įžūlų) uždavinį, kurį ėmėsi spręsti lietuvių tauta. Nelengva buvo tam ryžtis po beveik 50-metį slėgusios baimės, įtarumo, nepasitikėjimo, abejingumo, nuoskaudų naštos, tik paslapčia rusenant vilčiai, kad ši našta neamžina, kad tauta atgaus savigarbos kupiną balsą, o jį atgavusi turės ką pasakyti.

Ir štai sulaukėme! Mokytojo žodis tokiu momentu turėtų skambėti itin svariai. Atėjo metas pačiam galvoti ir suvokti atsakomybę ne tik už save, bet ir už Lietuvą — už Lietuvą, pakilusią kurti tikrai laisvų žmonių gyvenimą.

Tad tegu taip skaisčiai suspindėjęs mūsų tautos ateities spindulys nušviečia ir kiekvieno pedagogo širdį, kad ši savo ruožtu apšviestų savo mokinių širdis. Tik apsivalę nuo dešimtmečiais mūsų dvasią slėgusių pykčio, pagiežos, kerštо troškimo ir neapykantos, pajėgsime tapti orūs ir teisingi — tokie, kokius nori mus matyti Lietuva, kurianti tautinę mokyklą.

LPS Tauragės rajono taryba

PASITARKIME

GERBIAMIEJI „MŪSŲ ŽINIŲ" SKAITYTOJAI!

Ar Jums neatrodo, ar Jums iki šiol nekilo abejonė, kad mūsų laikraščio pavadinimas turėtų būti kitoks?

Toks, kad labiau atspindėtų neapsiribojančio vien informacija laikraščio veidą. Toks, kuris turėtų ryšį su mūsų rajono istorija, o kartu būtų istorinės praeities ryšys su dabartimi.

Redakcija kreipiasi į Jus visus, mieli tauragiškiai, patarimo, pasiūlymų, nes nenori spręsti apie Jums visiems skirto laikraščio likimą be Jūsų.

Jūsų teismui, Gerbiamieji, kol kas pateikiame vieną iš labiausiai mums imponavusių pasiūlymų — perkrikštyti „Mūsų žinias" **„Tauro ainiais".**

Na, o ką siūlote Jūs?

RAJONO VALDŽIA ATSAKO

Į religinės katalikų bendruomenės pareiškimą, rašytą TSRS liaudies deputatui V. Beriozovui.

Pranešame, kad Sandėlių gatvėje esančiose kapinėse valytoja pastoviam darbui paskirta.

V. SPUDVILIENĖ
Vykdomojo komiteto pirmininko pavaduotoja

„TREMTINIO" KLUBO PUSLAPIS

Grįžta iš miškų, grįžta iš palaukių

Rugsėjo 24 d. Ukmergėje vėl buvo masiškas partizanų perlaidojimas. Laidojo 58 palaikus. Prieš mėnesį taip pat buvo perlaidojami pavieniai palaikai ir po 2—3 palaikus iš karto.

Tai pirmas rajonas, kuris nutarė surinkti visus žuvusius partizanus ir tinkamai, su pagarba juos palaidoti.

Minios žmonių suvažiavo iš visos Lietuvos palydėti žuvusiųjų į tikrąją poilsio vietą.

Brangūs Tauragės rajono žmonės, kreipiuosi į Jus: kas žinote, kur yra užkasti misko broliai, praneškite. Gimines, iškaskite savo artimųjų palaikus iš miškų ir palaukių, žvyrduobių ir kitų vietų, kad nors po daugelio metų jie būtų palaidoti ten, kur pridera mirusiems.

Apie perlaidojimą praneškite į „Tremtinio" klubą tel. 51625 arba asmeniškai G. Katinui (darbo tel. 51157), arba į Sąjūdžio tarybą (Centrinė biblioteka, Pasieniečių g. 3). Respublikinis Tremtinių klubas ruošia žuvusių partizanų archyvą, todėl labai prašome, jeigu yra žinomos perlaidojamų partizanų pavardės,vardai ar slapyvardžiai, jeigu žinoma kilimo vieta ir žuvimo metai, apie tai taip pat praneškite „Tremtinio" klubui. Būsime Jums dėkingi.

G. KATINAS
Tauragės „Tremtinio" klubo pirmininkas

Į BATAKIŲ APYLINKĖS ŽMONES, VISUS TAURAGIŠKIUS kreipiasi **Jurgis NORKUS,** kurio du broliai yra žuvę, besislapstydami miške nuo karinės prievolės.

Brolio Stepono Norkaus kapas Jurgiui yra žinomas.

Juos, septynis vaikinus, pasitraukusius į Miciškės mišką, 1945 m. rugpjūčio 30 d. „sumedžiojo" Raudonosios armijos kareiviai ir atvežė į Batakių miestelio centrą atpažinimui. Išgulėjo septyni lavonai veidu į viršų savaitę, tačiau niekas iš artimųjų taip ir neišdrįso atsiliepti, žinodami, kokia kaina gali tekti už tai sumokėti. Tuomet nužudytuosius nuvežė už miestelio, už Baltųjų kryžių, kur kelias veda į evangelikų bažnyčią, ir užkasė visus septynis vienon duobėn.

Jurgiui Norkui yra žinoma dar vieno iš septynių pavardė — tai Kaminskas. Yra gyvi ir šio žmogaus (Kaminsko) giminės. Tačiau kol kas nieko nėra žinoma apie likusius penkis — nei kas jie, nei nuo kur, gyvi dar giminės ar ne. Jeigu kam nors iš gyventojų yra žinoma apie šiuos nežinomuosius, atsiliepkite! Visi jie turi būti perlaidoti į kapines.

Kito Jurgio brolio, Jono, žinoma žuvimo data — 1945 m. sausio 16 d. Kur jis buvo užkastas kartu su kitais trimis sušaudytais vaikinais, lieka mįslė, tik žinoma, kad Santakų kaime, kurio teritorija tuomet sudarė apie 200 ha. Susigaudyk, kad nori, tokiuose plotuose, kai visi senieji pastatai sunaikinti, kai tik nuoga žemelė belikusi. O gal vis dėlto dar yra žmogus iš tų laikų, kuris galėtų padėti Jurgiui Norkui surasti kapą, kuriame, be jo brolio Jono, guli Gailius nuo Melagiškės, Jonas Pukys nuo Eidintų ir Norkus nuo Lybiškių (vardai, kurie neminimi, nėra Jurgiui Norkui žinomi)?

Atsiliepkite, brangieji žmonės, kad nebesimėtytų mūsų artimųjų kaulai nei pakelėse, nei kitose amžinam poilsiui neskirtose vietose. Turėdami ką pasakyti, galite skambinti į „Tremtinio" klubą arba Sąjūdžio tarybą telefono numeriais, kurie nurodyti publikacijoje „Grįžta iš miškų, grįžta iš palaukių".

Gyvent dar noriu...

...Už lango stovi badas,
už durų žvanga raktai.
Nejaugi manęs laukia!
Bet aš gyvent dar noriu...

„Šubartinė". Geležinės durys, geležiniai vartai. Užsitrenkė už tavo nugaros, suzvangėjo raktai, pasisukdami spynoje, nuaidėjo žingsniai cementinėmis grindimis, ir... nebeliko nieko. Laisvė, gyvenimas, saulė ir dangus, artimieji ir draugai liko anoje vartų pusėje, o tu jau nebe žmogus, tu — niekas. Tu — bevertis padaras, su kuriuo gali daryti, ką nori: kankinti, mušti ar pasigailėti, pasijuokti iš tavo bevilčiškos padėties, išniekinti, pasityčioti ar „draugiškai" pasiūlyti cigaretę, nors tu ir nerūkai.

Nerimo dienos, siaubo naktys su nuolatiniais tardymais.

Prisipažink!

— Prisipažink ir dar kartą prisipažink!

— Tu matei!

— Tu davei duonos banditams!

— Tu dainavai antitarybines dainas!

— Tu rašei eilėraščius!

— Tu mylėjai... banditą!

Kaltė, kalte! Ne, ne kaltė, o baisus nusikaltimas tarybiniams įstatymams, tarybinei liaudžiai. Visas tavo ligšiolinis gyvenimas — vien baisūs nusikaltimai.

— Ir iš kur pas jus tiek nusikaltėlių? Išsigimusi tauta, kurią reikia nuo žemės nušluoti, nes motinos jau savo įsčiose nešioja dar negimusius nusikaltėlius.

Tamsi kamera, palubėje mažytis langelis, apkaltas grotomis, pro kurį matosi lopinėlis mėlyno dangaus. Žiūrėtum ir žiūrėtum į tą mažytį, melsvą lopinėlį — laisvo gyvenimo, meilės dalelę...

— Neljzia! Otojdi ot okna! — atsidaro mažytė akutė duryse ir vėl užsidaro.

Neužsimiršk! Tu — kalinė, tu — valstybinė nusikaltėlė, tave saugo dešimtys ginkluotų sargybinių, nes tu gali nuversti tarybų valdžią, gali sunaikinti galingą armiją, gali prigimdyti kitų nusikaltėlių. Žinok savo vietą ir galvok, kas tavęs laukia: ilgi metai „gulage", o gal sušaudymas, gal mirtis nuo nepakeliamų moralinių ir fizinių kančių.

Pliki mediniai narai, delnas po galva. Tuo paciu paltu tu užsikloji ir pasikloji. Kameroje keturiolika jaunų mergaičių nuo septyniolikos iki dvidešimt vienerių metų. Keturiolika užkietėjusių „nusikaltėlių". Viena jau invalidė balta kaip obelis galva (o jai tik dvidešimt vieneri!): kažkuris iš tardytojų stengėsi per tardymą išgauti jam reikalingus parodymus. Ji negali pasikelti, negali atsisėsti be pašalinės pagalbos. Jai atimta jaunystė ir sveikata pačiame žydėjime. Ji vienintelė tokia mūsų tarpe. Ji jau besveikatė senutė pražilusia galva, suluošintu gyvenimu.

Mes, 1949 metų Tauragės I vidurinės mokyklos abiurientai, susirinkę į klasės susitikimą po 40 metų, norime pareikšti savo teisėtą valią — matyti pagerbtus palaikus žmonių, kurie buvusioje „Šubartinėje" (MGB įstaigoje) buvo nukankinti 1944 ir vėlesniais metais. Jie palaidoti šio namo kieme.

Tegul šis namas būna pažymėtas memorialine lenta.

Pasirašė 19 žmonių

— Ruki za spinoj! — šaukia sargybinis išleisdamas į tualetą. „Aš — kalinė, bet mano rankos laisvos", — pasiguodi ir — nepaklausai įsakymo.

— Tri sutki karcera! — sprendimas beapeliacinis ir neapskundžiamas.

— Razdejsia!

Lekia į kampą megztukas, bateliai, kojinės. Basą, plona suknute įstumia tave į karcerį. Užsitrenkia dar vienerios durys, atskirdamos tave ir nuo likimo draugių.

Karceris — juoda skylė rūsyje. Metras pločio, pusantro ilgio. Cementinėmis sienomis ir lubomis teka vanduo, dvokia pelėsiais ir „paraša" kampe. Dieną sėdėti ir gulėti draudžiama. Naktį kas valandą iškviečia tardymui. Nespėji susirangyti šlapiame kampe — vėl tardymas. Vėl eini ilgais koridoriais, lipi laiptais, vėl zvanga geležinės durys, užraktai, rankos už nugaros.

Kol patenki į šviesų, šiltą tardytojo kabinetą.

Tardytojas „maloniai" šypsosi.

— Kak dela?

—Chorošo. Ocenj chorošo. Prekrasno!

Vieną naktį ir žodžių pritrūksta — kartoji tuos pačius iš naujo. O tardymams ir galo nesimato. Akys iš nuovargio merkiasi, galva linksta, bet skambus antausis greitai išblaško ir nuovargį, ir miegus.

— Zakurim, — šypsosi tardytojas ir tiesia cigaretę. — Načniom rabotatj.

„Dirbame". Abu. Jis ir aš.. O už lango jau gegužės naktis...

Gegužė. Kokia pasakiškai žalia, graži ji pasirodė tau, kai išėjai iš karcerio, vedant jus į tualetą. Niekada gyvenime nematei ir nematysi daugiau tokios skaisčios žalumos. Medžių viršūnės, vos matomos pro aukštą tvorą... Žolės daigelis išdygęs patvoryje... Ir mėlynas mėlynas dangus. Dieve mano, kodėl niekad anksčiau nematei tokios žalios žolės, tokio žydro dangaus? Kodėl niekad taip nekvepėjo žiedais ir medumi tėviškės oras?

— Juk tu pražilai, mieloji, — sako kameros draugės.

— Nesąmonė, negali būti!

Jos išrauna kelis žilus plaukus ir padeda tau ant delno. Žila. Tikrai! Tik trys paros karcerio, ir atpildas — žila galva visam gyvenimui. O tau tik dvidešimt metų. Trys paros. Ką reiškia trys paros žmogaus gyvenime? Meilėje — akimirksnis. Skausme, kančioje — visa amžinybė. Pasibaigė tada tavo jaunystė, nutilo juokas. Suprasti gali tik tas, kas pats praėjo per to pragaro vartus, kas degė — nesudegė, kas skendo — nenuskendo. Ir nesakykite, kad kai kas „lenda į krūmus", tyli, nenori kalbėti, nenori prisiminti. Geležinėm kančių spynom surakintos jų lūpos, ir ne taip lengva jas atrakinti. Reikia laiko, daug laiko. Reikia kaitrios šilumos, kuri galėtų ištirpinti širdyje susikaupusius ledus, kuri priverstų patikėti, kad jau ESI žmogus ir BŪSI žmogumi, kad prakeiktoji praeitis niekada nepasikartos nei tau, nei tavo vaikams, nei vaikų vaikams — niekam pasaulyje.

Irena IVAŠKIENĖ

Būkime kaip jūra

RAIMUNDAS MERKELIS APIE TSKP CK IR BALTIJOS KELIŲ KRYŽKELĖS

Eini: aplink namai, medžiai, dangus... Ir staiga ji —jūra: tai didinga, laisva ir nesutramdoma, tai švelni it moteris, glostanti ką tik gimusį savo kūdikį, tai rūsti it žmogus, patyręs skaudžią neteisybę, bet nenulenkęs prieš ją galvos, stiprus savo vertės pajautimu, savo šaknimis, savo tikėjimu ir meile Gėriui.

Lygiai toks vaizdas atsivėrė prieš mūsų akis ir tą atmintiną rugpjūčio 23-iosios vakarą, autobusui įvažiavus į trasą, kurioje vyko akcija „Baltijos kelias". Šimtai tūkstančių žmonių stovėjo kelyje, aukštai iškėlę galvas, laikydami rankose kas vėliavas, kas žvakutes, kas kryžius.

„Apie tai negalima papasakoti, tai galima tik pačiam pamatyti", — kalbėjo viena moteris. Ir ji teisi.

Nuoširdžiai sveikino mūsų vos judantį autobusą anksčiau atvykę žmonės. Ne vieno jų akyse mačiau ašaras, kurias ir mums sunku buvo sulaikyti. Ir tai vadinama „nacionaline isterija"? Palikime tai pareiškėjų sąžinei.

Aš nežinau, prie kokios „bedugnės" mus stumia „nacionalistų lyderiai". Aš tik žinau, prie kokios bedugnės mus nuvedė biurokratinė — komandinė sistema, vadinta socializmu. Ir šiandien norint nutolti nuo tos bedugnės, jau neužtenka vien pasipudravimo bei fasado perdažymo, reikia tučtuojau imtis ryžtingų priemonių.

Reikalingas žemės įstatymas, pagrįstas garantijomis.

Reikia plačiai atverti duris privačiai iniciatyvai, žmogaus nuomonei, pasinaudojant vieša apklausa bei referendumu.

Lietuvių tauta — viena iš darbščiausių tautų pasaulyje. Jai niekada nebuvo ir nebus svetimas politinės nepriklausomybės jausmas.

Mums siūloma apsiriboti ekonominio savarankiškumo siekiu. Neapsigaukime: vien tik ekonominis savarankiškumas anksčiau ar vėliau mus pribaigs: dirbsime daug, o turėsime mažai.

Ir štai dėl ko.

Šiuo metu TSRS vadovo poste yra M. Gorbačiovas, žmogus, pelnęs pripažinimą tiek pasaulyje, tiek ir savo šalyje. Istorijoje retai buvo tokių pavyzdžių, kad žmogus, sėdintis valstybės vadovo poste, tuo pačiu būtų ir opozicijos lyderis. Bet lyderiai keičiasi — visi mes esame mirtingi. Anksčiau ar vėliau ir M. Gorbačiovas pasitrauks iš politinės arenos. O kur tada garantijos, kad į jo vietą nestos toks vadovas, kuris vienu plunksnos brūkštelėjimu nubrauks visa tai, kas buvo pasiekta, kuriant demokratinę — teisinę valstybę? Juk tūkstantmetė

(Nukelta į 4 psl.)

Interviu su LKP Tauragės RK pirmuoju sekretoriumi J. IMBRASU

Gerbiamas sekretoriau, kelyje į Lietuvos nepriklausomos valstybės atkūrimą labai svarbi LKP pozicija. Galų gale tai ir pačios LKP gyvybingumo klausimas. Kokią poziciją šiuo klausimu užima mūsų rajono partijos komitetas ir Jūs asmeniškai?

Galutinė komiteto pozicija bus suformuluota plenume. Komiteto biuro narių ir mano nuomonės šiuo klausimu iš esmės sutampa. Manome, kad kelyje į Lietuvos savarankiškumą labai svarbus LKP savarankiškumo pasiekimas. Tai nelengvas ir netrumpas kelias. Savarankišką LKP aš suprantu kaip atskirą partiją, grindžiančią savo santykius tiek su TSKP, tiek su kitų valstybių komunistų partijomis sutartimis.

Žinome, kad absoliuti dauguma rajono komunistų pasisako už savarankiškos LKP įkūrimą. Tačiau rezultatas artėjančiame partijos suvažiavime priklausys nuo to, ar sugebėsime išrinkti delegatus, atstovaujančius tai daugumai.

Supratau klausimą. Galutinis delegatų rinkimo į suvažiavimą mechanizmas bus nustatytas RK plenume. Diskusijoje išryškėjo du pagrindiniai pasiūlymai: kad delegatai būtų renkami pirminėse partinėse organizacijose ir kad būtų renkami konferencijoje. Abu pasiūlymai (gal iškils dar koks) bus balsuojami.

Man atrodo, teisingiausia rinkti pirminėse partinėse organizacijose, suburiant jas į gimiminguos šakinius susirinkimus, jei atskiros organizacijos nepakankamai skaitlingos ir pagal atstovavimo normą negali rinkti delegato. Šitokia tvarka leistų išrinkti žmones, gerai žinomus tuose kolektyvuose.

Kokia bus atstovavimo norma suvažiavime? Juk tai labai svarbu, išsiaiškinant DAUGUMOS nuomonę. Ar pasirinksime talpiausią salę (Vilniaus sporto rūmus)?

Diskusijoje dėl atstovavimo normos rajono komunistai neišsakė savo nuomonės. Atstovavimo normą nustatys LKP CK plenumas. Mano nuomone, suvažiavime turėtų dalyvauti kiek galima daugiau delegatų.

Pradėjus pertvarką partijoje, — pereinant nuo ūkininkavimo į politikavimą, nuo viršininkavimo politikoje į politikos patrauklumo, autoriteto ir gyventojų simpatijų įsigijimo politiką, — kas konkrečiai daroma rajono komitete?

Nuo deklaracijų perėjome prie konkrečios pertvarkos. Nebesprendžiame ūkinių klausimų, panaikinome žemės ūkio ir pramonės-transporto skyrius komitete, aparatą sumažinome penkiais žmonėmis. Niekas „iš viršaus" mums nenurodinėja. Mes patys sprendžiame, kaip geriau tvarkytis.

Ar reikalingi trys sekretoriai rajone?

Manau, užtektų dviejų. Tolesnes komiteto sudėties reorganizacijas padiktuos gyvenimas. Šiuo metu didesnius keitimus netikslinga daryti, kol nesuformuluoti ir nepriimti nauji įstatai, vidinė struktūra, nauja veiklos programa.

Šių metų rugsėjo 12 d. Jūsų komiteto ir LDT VK laikraštyje „Tauragiečių balsas" Nr. 110 išspausdintas nepasirašytas straipsnis „Kodėl nereikia išstoti iš TSRS?" (rubrika „Atsakome į politinių dienų užduodamus klausimus"). Ar šią publikaciją paruošė Jūsų komitetas?

Ne, tai savarankiška laikraščio redakcijos publikacija.

Kaip Jūs ją vertinate? Kas uždavė šiuos klausimus, kas formulavo atsakymus į juos?

Rajone vyksta politinės dienos. Žmonės uždavinėja klausimus. Renginio organizatoriai, vedantieji atsakinėja. Redakcija, matyt, sukaupė šią medžiagą ir apibendrinusi paskelbė.

Šių metų vasario 1-ąją vieningos politinės dienos Lietuvoje pravedimui Jūs gavote LKP CK dokumentą (nors ir nepasirašytą), kuris vadinasi „Kodėl Lietuva negali išstoti iš TSRS?" Ar Jūs skaitėte jį? Ar jis neatrodo labai panašus į redakcijos „medžiagos apibendrinimą"?

Skaičiau tą dokumentą. Galbūt rajono pravestų politinių dienų diskusijų medžiaga sutapo su tuo dokumentu.

Sutapo žodis žodin nuo pirmojo iki paskutinio! (Tik pavadinimas kiek pakeistas).

Nežinau, tai redakcijos reikalas. Galbūt jiems patiko konkrečios dokumento formuluotės.

Kokią Jūs norėtumėte matyti rajono Sąjūdžio tarybą? Trumpai pakritikuokite jos veiklą.

Sąjūdžio tarybos laikraščiui pirmą kartą duodant interviu, kritikuoti tarybą turbūt nelabai taktiška, todėl apsiribosiu tik keliais patarimais.

Manyčiau, kad Sąjūdžio taryba turėtų objektyviau žvelgti į Lietuvos praeitį, dabartį. Gi dabar dažnai matomas noras tarybinio laikotarpio gyvenimą vaizduoti tamsiomis, o kas iki jo buvo — vien šviesiomis spalvomis. Tuo tarpu buvo visko.

Lietuva nedidelė, turinti nelabai daug gyventojų, norėtųsi juos matyti susitelkusius. Tuo tarpu Sąjūdžio tarybos veikloje, renginiuose neretai jaučiama tendencija didinti konfrontaciją, įtampą tarp atskirų žmonių grupių. Ar tai naudinga Lietuvai?

Rajono Sąjūdžio taryba, kiek žinoma, renkasi, sprendžia kažkokius klausimus. Ką sprendžia, kol kas visuomenei apie tai mažai žinoma. Manyčiau, kad didesnis tarybos veiklos viešumas padėtų visuomenei geriau suprasti jos veiklą ir tuo pačiu rasti daugiau sąlyčio taškų, siekiant šviesesnės Lietuvos ateities.

Dėkoju už pokalbį.

Julius RAGELSKIS

REDAKCIJOS PRIERAŠAS. Po „Tauragiečių balso" publikacijos „Kodėl nereikia išstoti iš TSRS" gavome daug laiškų. Tikimės, kad tiksli LKP CK dokumento išvada neatspindi tikslios kolegų nuomonės dėl „Lietuvos apsisprendimo negalimumo". Tai gal greičiau bandymas sukelti diskusiją šiuo klausimu. Tad diskutuokime. Priminsime, kad mūsų laikraštis ŠIO DOKUMENTO diskusiją pradėjo jau š. m. balandžio 17 d. penktame „Mūsų žinių" numeryje (interviu su Arvydu Juozaičiu).

PAGĖGIŲ INCIDENTAS

PIRMOJI DIENA, šių metų rugsėjo 18-oji. Apie 100 Pagėgių vid. mokyklos moksleivių, apie 50 VVU istorijos ir chemijos fakultetų studentų talkino Pagėgių tarybiniam ūkiui, nuimant sėklojus. Apie 11 val. virš miško iškilo oranžinis grybo formos debesis ir, vėjo nešamas, nuslinko į sėklojų lauką. Talkininkai staiga pajuto troškų kvapą, juos ėmė dusinti, peršėti akis ir odą, skaudėti galvą, pykinti. Visi, metę darbą, skubiai grįžo į miestelį. Mokytojai nuvyko į karinį dalinį, kur jiems buvo paaiškinta, kad kareiviai degino surinktas šakeles, todėl pakilo dūmai... Po šitokio atsakymo pedagogai telefonu pranešė apie įvykį Šilutės raj. Vykdomajam komitetui, Partijos komitetui, Civilinės gynybos štabui. Tą pačią dieną studentai ir miestelio gyventojai piketavo dalinį. Studentai laikė plakatus su užrašais: „Šiandien Jonas — rytoj lavonas...!", „Mes nenorime būti bandomaisiais triušiais"-. Dalinio vadas, jau pamiršęs „šakeles", aiškino piketuotojams, kad į atmosferą buvo išleistos dujos „technologinio proceso" metu, kad jos nekenksmingos ir kad toks „procesas" atsitinka ne dažniau kaip kartą per 10 metų.

ANTROJI DIENA, rugsėjo 19-oji. Į Pagėgių vid. mokyklą atvyko Šilutės rajono saugumo atstovas, susirūpinęs, ar mokykla nesiruošia streikui. Mokytojai pareikalavo viešo šio incidento išaiškinimo.

TREČIOJI DIENA, rugsėjo 20-oji. Pagėgių miestelio Vykdomajame komitete susitiko partijos Šilutės RK antrasis sekretorius, sanitarinės epidemiologinės stoties gydytojas, vidurinės mokyklos atstovas, dalinio vadas ir keletas tylių nepažįstamų vyriškių. Kariškis nuramino susirinkusius, paaiškinęs, kad tai buvo nedidelis kiekis nepavojingų amoniako dujų. Buvo nutarta surengti dalinio atstovų susitikimą su miestelio gyventojais IR NURAMINTI JUOS.

KETVIRTOJI DIENA, rugsėjo 21-oji. 16 val. Pagėgių kultūros namuose susitikimas įvyko, bet nuraminti žmonių nepavyko. Kariškių pareiškimas, kad „technologinio proceso" metu į atmosferą buvo išmestos amoniako dujos, sukėlė salėje juoką. Atsistojusi chemijos mokytoja bandė paaiškinti, kad amoniako garai yra bespalviai ir kvepia, švelniai tariant, tualetu... Tačiau šitoks argumentas nepaveikė tvirto kariškių įsitikinimo. Tada universiteto studentė chemikė už mokslui dar nežinomo oranžinės spalvos amoniako dujų išradimą pasiūlė dalinio vadą pristatyti kandidatu Nobelio premijai gauti. Kariškiai dievagojosi, kad tai visai normalus „technologinis procesas", visai nekenksmingas, ir įvyksta tik kartą per 5 metus... Čia žmonės vienas po kito stojosi ir pasakojo įvairiu metu pastebėję kas pakilusį oranžinį debesį, kas troškų, dusinantį geltoną rūką. Šalia Pagėgių esančio Beninikų kaimo gyventojai pareiškė, kad ir šią dieną, anksti ryte, apie 4—5 val., jie aiškiai užuodė tą pažįstamą kvapą. Kariškiai su jais nenorėjo sutikti. Jie pasiūlė išplėsti draudžiamos apsauginės zonos ribas, į kurias patektų ir Pagėgių miestelis..

Po pusantros valandos raminimo nenusiraminę žmonės įpareigojo čia dalyvavusį Sąjūdžio rajono tarybos atstovą S. Pociuk ir rajoninio laikraščio „Pamarys" korespondentą S .Mėlinauską, kad jis suformuluotų gyventojų prašymą E. Bičkauskui ir M. Laurinkui dėl vyriausybinės komisijos sudarymo karinio dalinio veiklai ištirti.

Paruošė J. RAGELSKIS

ŠIANDIEN JONAS — RYT LAVONAS

arba kuo čia dėti svogūnai?

„Nieko neatsitiko... Na, pakilo debesėlis, na, oranžinis, aitrokas... Gerklę, akis ėda? Juk kai pjaustome svogūnus, irgi akis ėda?.. Būta ko jaudintis. Viskas atlikta pagal technologinius reikalavimus. Nėra ko nerimauti..." — tai Pagėgių karinio dalinio vado (vado laipsnis ir pavardė redakcijai žinomi) žodžiai, pasakyti rugsėjo 21 d. susitikime su Pagėgių gyventojais, aiškinant rugsėjo 18 d. į atmosferą pakilusio nuodingo dujų debesio atsiradimo priežastis ir pasekmes. Suprantama, mus būtų galima mulkinti, jei tai būtų atvejis, „pasitaikantis kartą per dešimt metų" (pirminis kariūnų tvirtinimas). Tačiau oro nuodijimas Pagėgiuose tęsiasi nebe pirmi metai. Vien šiemet buvo keli tokie atvėjai. Žmonės sunerimę. Net kariškiai pripažįsta, jog „technologinio proceso" metu neutralizuojamas cheminis skystis, kurio vienas komponentas yra azoto rūgštis, neutralizuojant paliekanti nepaprastai nuodingas azoto oksido nuosėdas.

Rugsėjo 18-tąją mes patys savo kailiu pajutome vietinių gyventojų dažnai patiriamą „svogūnų efektą", kai gražus oranžinis debesis ėmė leistis ant mūsų, kai ėmė skaudėti galvą, deginti gerklę, akis, veidą... O pusantros valandos susitikime su visuomene kariūnai kantriai aiškino mums, kad „nieko neatsitiko", „tai normalu", „taip turi būti", „toks technologinis procesas"...

Mes įsitikinę, kad taip neturi būti! Žmonės neprivalo būti bandomieji triušiai.

Nors susitikime ir nebuvo rajono žmonių reikalus ginančių valdžios atstovų (jei ir buvo minioje, tai neištarė nė žodžio, mes jų nematėme), bet dalyvavo rajono Sąjūdžio tarybos atstovas, rajoninio laikraščio žurnalistas. Manome, kad Respublikos vyriausybė privalo būti ir bus apie šį įvykį informuota. Dalinio veiklą reikia ištirti nuodugniai. Būtina išslaptinti į atmosferą išleidžiamų dujų cheminę sudėtį, išsiaiškinti jų liekamąjį poveikį žmogui ir gamtai.

Vilniaus valstybinio universiteto istorijos fakulteto I kurso studentai R. Rečiūga, S. Gasiūnas, G. Venckus, J. Daukšta, J. Cerkaitė

REDAKCIJOS PRIERAŠAS. Kai medžiaga apie Pagėgių incidentą buvo paruošta spaudai, sužinojome, kad rugsėjo 29 d. į karinį dalinį buvo atvykusi aukšto rango karinė ekspertų komisija.

Pirmą kartą per savo istoriją dalinys atvėrė vartus plačiajai visuomenei. Pagėgiškiai galėjo susipažinti su karine įranga. Jiems buvo pademonstruotas „technologinis procesas", kurio metu išsiskyręs garų debesėlis mažai teprilygo talkininkų patirtam „svogūnų efektui".

Kariškiai pažadėjo ateityje panašių „technologinių procesų" nebeatlikinėti.

AR PADĖSIME JAUNAM ŽMOGUI?

(Atkelta iš 1 psl.)

mas permainas, perėjus iš sąjunginio pavaldumo į respublikinį. Akcentavo priežastis, kurios paskatino pradėti kurti savotiškus padalinius visoje respublikoje. Anot diskusijoje dalyvavusios mokytojos V. Martutaitienės, kai mokytojai nebežino, kokiais žodžiais prabilti į savo mokinių, o tėvai — į savo vaikų širdis, reikia tai suvokti kaip psichologinio išprusimo stoką, kaip situaciją, kuri nedelsiant reikalauja specialistų,galinčių padėti, dėmesio.

Problemų, be abejo, iškyla ne tik besimokančiam, bet ir dirbančiam jaunimui, tačiau dabartiniai jaunimo problemų centro steigėjai rajone (toks pavadinimas buvo siūlomas diskusijos pradžioje, vėliau dėl jo taip pat buvo diskutuojama), būdami pedagogai, labiau kompetentingi gilintis į moksleivių problemas.

Ateityje, sėkmingai susiklosčius centro veiklai, būtų galima neapsiriboti vien moksleivių reikalais, jeigu, žinoma, iš tų jaunų žmonių, kurie priskiriami dirbančio jaunimo kategorijai, atsirastų pageidaujančių psichologinės konsultacijos. ,

Psichologė L. Kisieliūtė linkusi abejoti dideliu gamybinio jaunimo aktyvumu. Trijų metų darbo SMGS praktika leidžia psichologei daryti išvadą, jog žmonės dar neįsisąmoninę, kad jų problemas gali padėti spręsti psichologai.

Taigi, pirmiausia ir derėtų tą poreikį žmonėse pažadinti, o jau po to galvoti, kaip jį tenkinti.

Ne vienas diskusijos dalyvių akcentavo psichologų deficitą visoje respublikoje. Rajonai apie juos kol kas gali tik pasvajoti. Belieka realistiškai pridurti, kad jų greitai ir nebus. Nei tiek, kiek reikia. Nei tokių, kokių reikėtų. Ką daryti?

Dabartinėje situacijoje, kai nieko nedaryti nebegalima, reikia pradėti krutėti į priekį, protingai pasveriant turimas galimybes ir jas panaudojant. Jeigu, anot J. Eiduko, nėra galimybių pastatyti visą namą iš karto,reikia bent pradėti. Tik reikia žinoti, nuo ko pradėti. Kad neišeitų kaip su tuo statiniu, kurį kartais nemokša pradeda statyti nuo stogo, o ne nuo pamatų.

Kaip pastebėjo V. Spudvilienė, daugelis visuomeniniais pagrindais įkurtų institucijų yra pasmerktos tyliai žlugti. Tad ar negresia panašus pavojus ir mūsų idėjai?

Maždaug prieš trejetą metų Tauragėje S. Levulio iniciatyva buvo sugalvota įkurti visuomeninę pedagoginę-psichologinę konsultaciją, kuri pabandytų užsiimti šeimų, kuriose kyla vienokių ar kitokių nesutarimų tarp tėvų ir vaikų, problemomis. Komisiją, be S. Levulio, sudarė dar vienas VRS darbuotojas, pedagogai, medikai, tėvai. Tiksliau, tie tėvai, kurie jau yra užauginę vaikus ir, jų nuomone, užaugintę savitarpio supratimo aplinkoje, be didesnių konfliktų ar nesutarimų, tėvai, sukaupę tam tikrą teigiamą auklėjamojo darbo patirtį ir galį tą patirtį perteikti kitiems.

Bet to, pasirodė, neužtenka. Be gerų norų ir entuziazmo, reikia dar ir daug daug psichologijos žinių. Turbūt dar ir laiko. Ne tik to, kuris atlieka nuo tiesioginio darbo, bet specialiai tam skirto. Priešingu atveju, lieka tik pretenzija, tik nesugauta paukštė, kuri taip ir nuskrenda pro šalį.

Minėtos komisijos likimas netapo išimtimi.

Naujai steigiamame centre kol kas tik vienas konkretus žmogus galės tiesiogiai užsiimti besimokančio jaunimo problemomis. Tai I. Tautvydienė, mūsiškio profesinio konsultavimo punkto konsultantė. Retkarčiais pažadėjo atvažiuoti ir analogiško punkto Klaipėdoje psichologė V. Miltenytė. Svečiai iš Vilniaus vienoje iš Tauragės vidurinių mokyklų atliks sociologinius tyrimus. Vėliau tie tyrimai bus atlikti ir kitose mokyklose, o esant poreikiui — ir pramonės įmonių kolektyvuose.

D. Carienė akcentavo psichologijos paskaitų svarbą, o G. Stanevičius pasisiūlė pagelbėti, finansuojant lektorius (finansinė pusė ne mažiau svarbi visuomeniniais pagrindais kuriamai institucijai).

Buvo pasamprotauta ir apie tai, kaip svarbu yra turėti nuolatines patalpas jaunimo kultūrinėms reikmėms tenkinti— tokias patalpas, kurių psichologinė aplinka atitiktų šių dienų jaunimo poreikius.

Vieni siūlė pagalvoti apie „Bangos" užeigos panaudojimą tam tikslui. Kiti sakė, ar nebūtų galima iš senosios pilies iškelti politechnikumą ir taip išspręsti patalpų problemą.

Na, o ką mano šiuo klausimu rajono valdžia ir plačioji visuomenė?

Patį centrą po nedidelių debatų buvo nutarta vadinti paramos jaunimui tarnyba. Nes kol kas tai joks centras, o tik centro užuomazga, bandymas spręsti susidariusią situaciją. eksperimentas. Beje, panašios tarnybos jau yra įsikūrusios Trakų rajone, Kauno, Panevėžio bei Klaipėdos miestuose.

Tokia pradžia. Palinkėkime naujai įsikūrusiai tarnybai sėkmės ir palinkėkime laikui spręsti: būta teisių, pasirenkant tokią jaunimo problemų sprendimo formą, ar dar kartą klysta.

Užrašė B. IŠNARAUSKIENĖ

Būkime kaip jūra

(Atkelta iš 2 psl.)

Rusijos istorija mus moko, kad lyderių garantijos nieko negarantuoja. Sakoma: kad istorijos ratas nepasisuktų atgal, reikalingas visų mūsų ryžtas ir susitelkimas kovoje prieš konservatyviąsias jėgas.

Jau baigiasi ketvirti pertvarkos metai, tačiau mūsų ryžtas ir susitelkimas negali pakeisti nesamų įstatymų. Mūsų apsisprendimo teisės, politinės nepriklausomybės suteikimo įstatymas yra būtinas kaip oras, kaip vanduo, kaip vienintelis tautos išlikimo garantas. Jį pasiekus, ryšiai su didžiąja kaimyne ne nutrūktų, bet taptų žymiai draugiškesni negu dabar.

Deja... Šiandien mums vėl eilinį kartą rodomas kumštis. Tad kokie mes turime būti to kumščio akivaizdoje? Manyčiau, ramūs, dalykiški ir laisvi (kalbu apie vidinę laisvę) nuo nuolankumo ir baimės, nuo melo. Tam, kad būtume laisvi, privalome visuomet kalbėti tiesą. Ir laikas jau atsikratyti mums visiems tokių nedorybių, kaip girtavimas, vagystės, pavydas ir kitos, ne artinančių, bet tolinančių mus nuo visiems geidžiamo tikslo. Ir nebūkime smulkmeniški. Nesistenkime prisiminti, ką tas ar kitas kalbėjo vakar, užvakar. Žvelkime į žmogų meilės akimis. Spręskime apie jį pagal nuveiktus darbus.

Būkime kaip jūra, kuri atsivėrė mūsų žvilgsniams rugpjūčio 23-osios vakare: išdidi, laisva ir galinga. Nes „Baltijos kelias" nesibaigė. Jis eina ir eis per mūsų širdis, per mūsų viltis ir ašaras. Ir jam nėra ir nebus pabaigos kaip saulei, gyvenimui, žmogui.

Gerbiama mokytoja Petronėle PAULAUSKIENĖ

Širdis dar nenori pavargti,
Ji nori išsaugoti paslaptį savo,
Iliuzijų mielą saldumą
Ir nuoskaudų tylų kartėlį,
Ir liūdesio teisę, —
Ir amžiną laimės troškimą.

Eug. Matuzevičius

Gražaus ir garbingo Jūsų jubiliejaus, sutampančio su Mokytojo diena — aštuoniasdešimtmečio, proga Jus nuoširdžiai sveikina 1950-ųjų laidos moksleiviai. Mokėmės sunkiu laiku. Bet Jūs padėjote mums išlikti tvirtais, siekti savojo tikslo, mylėti gimtąjį kraštą.

Visos šios laidos moksleivių vardu Alma Valaitytė—Mizgirienė

SVARSTOME LKP STATUSĄ

ANTRADIENĮ, rugsėjo mėn. 19 d., Klaipėdos politechnikumo salėje susirinko apie 300 komunistų, remiančių LKP savarankiškumą. Susirinkime taip pat dalyvavo Palangos, Neringos miestų, Telšių, Skuodo, Šilutės, Tauragės ir Klaipėdos rajonų atstovai.

Įvyko diskusijos dėl LKP statuso.

Susirinkimas išrinko koordinacinę tarybą iš 25 žmonių. Jos tikslas — diskusijos dėl LKP statuso ir jų apibendrinimas, pasiruošimo LKP neeiliniam suvažiavimui suaktyvinimas.

Vienbalsiai priimta rezoliucija.

KETVIRTADIENĮ, rugsėjo mėn. 28 d., grupė rajono komunistų apsvarstė LKP vietą TSKP struktūroje, savarankiškumo siekimo kelius ir esamą susidėtingą situaciją. Nuspręsta aktyvaus LKP savarankiškumo siekimo koordinavimui rajone įkurti **iniciatyvinę grupę.** Priimtas kreipimasis į rajono komunistus.

REPLIKA

Naudingo susitikimo regimybė

„Tauragiečių balso" Nr. 111 skaitėme R. Valiulio straipsnį „Naudingas susitikimas". Tik suabejojau, ar jis tikrai naudingas. Mat, iš tų problemų, kurios minėtame susitikime buvo gvildenamos, atrodo, nepavyko išgvildenti nė vienos — nė vienos per pustrečios valandos...

Nors straipsnyje nėra žodžių — pasitarsim, žiūrėsim, spręsim — jie tvyro potekstėje kaip stagnacijos tvirtovės reliktas. Nes kai kurios susitikime keliamos problemos jau seniai jaudina tauragiškius ir, deja, nesprendžiamos, pavyzdžiui, „Turisto" alinė mikrorajone. Ypač skatina suabejoti susitikimo naudingumu būtent toks straipsnio teiginys: **„Iškilo klausimas,** ar mikrorajone reikalinga alinė, kurioje yra daug netvarkos". Atrodytų, kad renginio organizatoriai pirmą kartą išgirdo apie šią mikrorajono „puošmeną" ir dabar, pasiraitę rankoves, puls spręsti šią taip sunkiai sprendžiamą problemą...

Ką gi, pagyvensim — pamatysim. Tik bijau, kad ji liks dar daugelio panašių susitikimų darbotvarkėje ir kiekvieną kartą bus traktuojama taip pat: **„Iškilo klausimas..."**

Gal tai tęsis iki to laiko, kol mikrorajono moterys ir kiti padorūs žmonės suorganizuos piketą prie atsakingų darbuotojų kabinetų? Arba kol šia Tauragės miesto įžymybe atvyks pasigrožėti ir Lietuvos televizija? Tesigroži visa Lietuva.

Būtų labai malonu, jeigu mano tokios liūdnos nuojautos nepasitvirtintų. Bet vien tas faktas, jog tokio aukšto lygio susitikime (jis vyko LKP Tauragės RK aparate) dalyvavo vos keletas tauragiškių, argi neliudija, jog miesto gyventojai irgi nebetiki tokių susitikimų naudingumu?

L. VIČIŪTĖ

SĄJŪDŽIO TARYBOJE

Rugsėjo 25 d. posėdyje:

SVARSTYTAS artėjančių rinkimų į LTSR Aukščiausiąją Tarybą klausimas. Nutarta rėmimo grupėse pradėti kandidatūrų svarstymą.

KONSTATUOTA būtinybė sustiprinti veiklą visose rajono Sąjūdžio rėmimo grupėse, o ypač — žemės ūkio grupėse. Nutarta artimiausiu metu sušaukti rajono žemės ūkio Sąjūdžio aktyvistų susirinkimą. Sudaryta sąjūdininkų grupė, atsakinga už šio nutarimo įgyvendinimą, kuri įpareigota informuoti visuomenę apie tikslią susirinkimo datą.

SĄJŪDŽIO tarybos narys J. Šeputis — vienas iš trijų Tauragės atstovų, dalyvavusių LPS Motiejaus Valančiaus blaivybės sąjūdžio steigiamajame suvažiavime, vykusiame rugsėjo 23, 24 dienomis Vilniuje. Sąjūdininkas pasidalijo įspūdžiais iš suvažiavimo, o plačiajai Tauragės visuomenei apie šį svarbų Lietuvos gyvenime įvykį numatome papasakoti artimiausiuose „Mūsų žinių" numeriuose.

SĄJŪDŽIO TARYBA KREIPIASI

į visų rajono organizacijų, kolūkių, tarybinių ūkių vadovus

DAUGELIS žmonių pageidauja išsamiau susipažinti su kasdiene mūsų tarybos veikla, su konkrečiais jos žmonėmis, jų pasaulėžiūra, įsitikinimais, nuostatomis. Šiuos pageidavimus nesunku būtų patenkinti, pakviečiant mūsų atstovus į Jūsų organizuojamus renginius. Mes mielai atvyktume. Manome, kad šiandieninio politinio suaktyvėjimo metu naudingos būtų ir specialiai surengtos diskusijos. Laukiame jūsų pageidavimų. Mes atsiliepsime.

LPS Tauragės rajono taryba

Redaktorius Julius RAGELSKIS
Redakcinė kolegija: Birutė IŠNARAUSKIENĖ, Zenona JUREVIČIŪTĖ.

Rašyti mums: 235900, Tauragė, Pasienječių 3, Centrinė biblioteka, „MŪSŲ ŽINIOMS".
Spausdina Klaipėdos „Ryto" spaustuvės Tauragės skyriuje P. Žemgulio 11. Formatas A3. Tiražas — 5000 egz. Kaina 10 kap. Užsakymo Nr. 1763.